

Arrest

**nr. 136 392 van 15 januari 2015
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X - X - X - X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X, die verklaren van Georgische nationaliteit te zijn, op 11 januari 2015 hebben ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen bij de schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 30 september 2014.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de artikelen 39/82 en 39/84 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II en III van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij O.G. en haar advocaat C. VAN CUTSEM, die tevens de verzoekende partijen O.N., O.O. en O.T. vertegenwoordigt en van advocaat J. DEMUYNCK, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Eerste verzoeker werd op 8 februari 2009 tegengehouden door de Franse politie te Calais. Hij verklaarde enkele weken in België te hebben verbleven, waarna een verzoek tot overname werd gericht aan de Belgische autoriteiten, dat aanvaard werd.

Eerste verzoeker werd op 17 februari 2009 overgedragen door de Franse autoriteiten. Er werd hem bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Eerste verzoeker heeft op 23 februari 2009 een asielaanvraag ingediend.

Bij schrijven van 20 augustus 2009 heeft eerste verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Eerste verzoekers aanvraag werd ontvankelijk verklaard op 3 mei 2010. Eerste verzoeker werd in het bezit gesteld van een AI, en eerste verzoekers dossier werd voor advies overgemaakt aan de arts-adviseur.

De adjunct-commissaris-generaal heeft op 28 juni 2010 beslist de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan eerste verzoeker te weigeren.

Tweede verzoekster heeft op 22 september 2010 een asielaanvraag ingediend, samen met haar meerderjarige zoon en haar minderjarige dochter (derde en vierde verzoekers).

Uit het Eurodac-verslag van 22 september 2010 blijkt dat de vingerafdrukken van tweede verzoekster (en de kinderen) in Polen zijn genomen op 16 september 2010, alwaar zij een asielaanvraag heeft (hebben) ingediend.

Tweede en derde verzoekers werden op 24 november 2010 gehoord nopens hun asielmotieven. Zij erkenden in Polen te hebben verbleven.

Op 1 december 2010 hebben de Belgische autoriteiten de terugname van tweede, derde en vierde verzoekers gevraagd aan de Poolse autoriteiten op grond van art. 16.1.c van de Verordening (EG) 343/2003. Op 6 december 2010 hebben de Poolse autoriteiten de terugname van betrokkenen aanvaard.

Op 14 januari 2011 heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen t.a.v. tweede en derde verzoekers. Er werd hen een doorlaatbewijs verschaft.

Betrokkenen hebben deze beslissing aangevochten voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arresten nrs. 62 563 en 62 564 van 31.05.2011 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de annulatieberoepen en vorderingen tot schorsing verworpen.

Bij schrijven van 15 juli 2011 heeft eerste verzoeker een nieuwe aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarbij hij tevens melding maakte van zijn familieleden. Deze werd ontvankelijk verklaard op 2 september 2011.

Tweede en derde verzoekers hebben een nieuwe asielaanvraag ingediend op 7 juni 2011. De adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen heeft op 24 april 2012 een beslissing genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Tegen deze beslissingen hebben tweede en derde verzoekers beroep ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 85 210 van 25 juli 2012 heeft de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan tweede en derde verzoekers geweigerd.

Bij schrijven van 3 juli 2012 heeft eerste verzoeker een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 21 februari 2013 heeft de ambtenaar-geneesheer een medisch advies verschaft.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft eerste verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 20 augustus 2009, ongegrond verklaard op 25 februari 2013. Deze beslissing werd ingetrokken op 10 februari 2014.

Op 3 februari 2014 heeft de arts-adviseur een medisch advies verleend.

Op 10 februari 2014 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie een beslissing genomen tot ongegrondheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 11 februari 2014 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie de aanvraag 9bis, die werd ingediend op 3 juli 2012, onontvankelijk verklaard. De beslissingen werden op 27 februari 2014 aan eerste, derde en vierde verzoekers betekend, en op 17 februari 2014 aan tweede verzoekster.

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie heeft op 27 februari 2014 een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies). Deze beslissing werd per aangetekend schrijven van 28 februari 2014 ter kennis gebracht.

Verzoekers hebben bij schrijven van 29 april 2014 een nieuwe aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet ingediend.

Op 30 september 2014 heeft de gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard.

De gemachtigde van de Minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding heeft op 30 september 2014 tevens een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten; aan de eerste drie verzoekers werd geen termijn verleend om het grondgebied te verlaten, aan de dochter werd een termijn van 30 dagen toegekend. Evenzeer op 30 september 2014 werd t.a.v. eerste – derde verzoeker een beslissing genomen tot inreisverbod voor 2 jaar (bijlage 13sexies).

Tegen deze beslissingen van 30 september 2014, dewelke betekend werden op 29.10.2014, hebben verzoekers een annulatieberoep en vordering tot schorsing ingediend (procedure gekend onder rolnummer 164 838). Hiertegen hebben verzoekers een verzoek tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid ingediend.

Verzoekers werden op 6 januari 2015 aangetroffen in illegaal verblijf.

Op 6 januari 2015 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing genomen tot bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering.

Deze beslissing maakt het voorwerp uit van verschillende schorsingsprocedures bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Op 6 januari 2015 heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie t.a.v. de dochter eveneens een beslissing genomen tot inreisverbod voor 2 jaar (bijlage 13sexies).

2. Over de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen.

2.1. Artikel 39/85 van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend tegen deze maatregel en op voorwaarde dat deze vordering werd ingeschreven op de rol en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingverzoek zo snel mogelijk behandelt.

[...].”

2.2. Verzoekers zijn van hun vrijheid beroofd met het oog op hun verwijdering. Zij maken het voorwerp uit van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen zodat aannemelijk is dat de behandeling van het schorsingsverzoek bij voorlopige maatregelen hoogdringend is en dat verzoeker diligent heeft gereageerd.

2.3. Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.4. In hun verzoekschrift voorlopige maatregelen verwijzen verzoekers naar de bijlagen 13septies die hen betekend werden en naar de gelijktijdig ingediende vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze bijlagen 13septies alsook naar het arrest Abdida van het Hof van Justitie. Voorts stellen zij dat hen niet kon worden verweten geen gevolg te hebben gegeven aan de eerdere bevelen gezien het hangende beroep tegen de 9ter ongegrondheidsbeslissing. Voor wat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel betreft herhalen zij de toelichting die zij dienaangaande gegeven hebben in hun verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

2.5. Met betrekking tot het moeilijk te herstellen ernstig nadeel stellen verzoekers dat het terugsturen van verzoekers naar hun herkomstland een vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM uitmaakt; zij verwijzen hiervoor naar een medisch attest van 4 maart 2014 van professor Michielsens, dat bij het beroep tegen de 9ter ongegrondheidsbeslissing van 10 februari 2014 gevoegd werd, en naar het attest van 8 januari 2015 in bijlage aan het verzoekschrift tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid gevoegd is.

2.6. De Raad stelt vast dat het door verzoekers uiteengezette moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofdzaak berust op de grieven die zij uiteen hebben gezet naar aanleiding van de beslissing waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard. Ten gevolge daarvan dreigt een verwijdering naar het herkomstland te zullen leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Tegelijk met het huidige schorsingsverzoek bij hoogdringendheid dienden verzoekers een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de beslissing van 10 februari 2014 waarbij hun aanvraag op grond van artikel 9ter ongegrond werd verklaard. Aldus werd de behandeling van deze zaak tijdig geactiveerd en werd deze zaak samen met de huidige zaak behandeld op de zitting van 14 januari 2015. Na onderzoek van hun grieven werd de zaak bij arrest nr. 136 391 van 15 januari 2015 verworpen.

De Raad stelt bovendien vast dat het attest van 8 januari 2015 niet gevoegd werd bij huidig verzoekschrift tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid. Het attest van professor Michielsens dat gevoegd werd bij het verzoekschrift houdende het beroep gericht tegen de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard stelt het volgende: *"(...) De cirrose is op dit ogenblik stabiel. (...) Hij wordt thans onbehandeld opgevolgd voor de detectie van complicaties van de cirrose. Er worden op dit ogenblik nieuwe direct werkende antivirale middelen ontwikkeld ter behandeling van hepatitis C, voor diverse genotypes met hoge kans op succes, ook voor patiënten die op de huidige behandeling onvoldoende respons deden. Zodra een behandeling (in studieverband) beschikbaar is zal patiënt behandeld worden."*

Nog daargelaten dat het een behandeling "in studieverband" is die vanaf 1 januari 2015 zou worden opgestart en terugbetaald waarvan de resultaten bijgevolg nog af te wachten zijn tonen verzoekers door te verwijzen naar nieuwe medicatie die zou worden uitgeprobeerd niet aan dat er sprake is van een risico op schending van artikel 3 EVRM in hun hoofde in geval van terugleiding. De ambtenaar-geneesheer had in zijn advies van 3 februari 2014 reeds besloten op basis van alle hem ter beschikking gestelde gegevens dat de aandoening waaraan verzoeker lijdt geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoeker, noch een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling in het herkomstland is. Het loutere gegeven dat een nieuwe medicatie ten aanzien van verzoeker zou worden uitgeprobeerd voor dezelfde aandoening die ook in het verleden

werd ingeroepen en waarover voormelde vaststellingen werden gedaan door de ambtenaar-geneesheer, betreft geen fundamentele wijziging van de gezondheidstoestand, zodat geen schending van artikel 3 EVRM kan worden aangenomen.

In de mate verzoekende partijen eveneens verwijzen naar het studeren voor hun examens door de meerderjarige kinderen, tonen zij hiermee geen schending van artikel 8 EVRM in hun hoofde aan. Nog daargelaten dat relatie tussen ouders en meerderjarige kinderen niet automatisch onder het begrip “gezinsleven” uit artikel 8 van het EVRM valt en niet blijkt dat er zich *in casu* een bijzondere band van afhankelijkheid tussen verzoekende partij en de meerderjarige kinderen stelt, blijkt uit het administratief dossier dat het volgen van huidig academiejaar en de voorgehouden integratie zich heeft voorgedaan tijdens een periode van illegaal verblijf. Ook staat het de kinderen vrij een visum, met het oog op het volgen van studies aan te vragen in hun herkomstland.

Een schending van de artikelen 8 EVRM wordt op het eerste gezicht evenmin aangetoond.

Aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is niet voldaan.

2.7. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1 van het PR RvV. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het horen bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien januari tweeduizend vijftien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER